

Barbate.

Barbate té més d'una història: pirates, batalla de Trafalgar, teranyines naufragades i almadraves plenes de tonyines.

Però la història és el passat i Barbate té un present.

Un present de què davall el mar donen testimoni milers d'éssers vius de colors brillants, com les gorgònies. I altres més discrets, com els eriçons.

Les superfícies rocoses són un festí d'algues i invertebrats.

A eixa taula quallada d'epífits acudixen els peixos a menjar.

Entre les criatures sorprenents, l'ofiúrida *Astropartus* ocupa un lloc preminent. Equinoderm, com els eriçons i les estrelles, pareix una fíbula de plata.

I el cuc de foc, per la seua banda, sembla un agremant, tan urticant com multicolor.

La morena mostra les dents, però roman quasi tot el dia en la seua cova.

Això dóna una certa tranquil·litat als peixos que, en cardúmenes o d'un en un, recorren les aigües.

Les estratègies defensives són variades. Hi ha peixos que planten cara amb les seues lliurees multicolors, insolents i solitaris entre les mates de Posidonia. Altres espècies perviuen gràcies a la seua coloració uniforme i a la protecció del grup.

En els fons arenosos de la costa de les tonyines, clau les seues uncles per última vegada esta àncora. Enredat en ella, l'esquelet d'una tonyina. Van transitar el temps en sentits oposats: el mineral de l'àncora es va cobrir de matèria orgànica mentres la matèria viva que va ser la tonyina es va mineralitzar.

En la superfície, la síntesi són els mariners, que estiren els caps com estiren la seua vida.

En l'aigua batuda pels cops de les tonyines està el present i el futur.

El passat jau entre les restes de barques que es podriuen en la platja d'un poble que va viure temps d'abundància, quan les tonyines, grans i poderosos, invadien el mar de Barbate.

La superfície només és un indicatiu del que guarda el fons del mar.

Entre la fusta coberta d'epífits, abunden els sargs.

I els cavallets. Tots troben recer entre la fusta i el ferro, reconvertits ambdós materials en substrats bentònics, una oportunitat per a les espècies incrustantes que no poden instal·lar-se sobre l'arena.

Els que sí que troben en l'arena el seu aliment són estes faneques, abadejos amb lliurea de ratlles, les barbes tàctils del qual són implacables buscadors de xicotets invertebrats.

Esta abundància de peixos denota la riquesa de nutrients en les aigües d'esta zona de l'Atlàntic.

Però els peixos no són l'únic senyal.

Els corals del gènere *Dendrophyllia* constrüixen tubs minerals, belles arquitectures arboreescents de color taronja o groc intens.

Els seus urticants pòlips blancs, com a flocs de seda, es defenen dels depredadors i mouen l'aigua que porta el seu aliment.

Gràcils i robustos; eficaços i trencadissos, els corals grocs adornen la costa de les tonyines.